

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Metaphysicam, id est, Scientiam de Ente incorporeo, seu
transnaturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. Argumenta contraria soluuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95247](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95247)

sed aliquas tantum excludit, alias vero admittit, ea omnino spiritualis non est, sed partim spiritualis, partim corporalis, ut hactenus expendimus: ergo ut solum spiritualis, & omnino immaterialis sit, opus est, ut omnes corporis conditiones à se reiciat, omnesque oppositas sibi vendicat. Tertiò, quia bonum ex integra causa: at aliquid esse omnino spirituale ad bonitatem, ac perfectionem soli Deo, & Angelis, ac animabus nostris convenientem spectat: esse vero imperfectè, & ex parte spirituale ad malum, & imperfectionem attinet: ergo ad illud prius necesse est, ut aliquid sex conditiones corporis collectivè sumptas excludat, contrariasque sortiat.

CAPUT II.

Argumenta contraria soluntur.

8 Quid asseruimus supra primo loco, perinde esse aliquid esse spirituale, ac incorporeum esse apud omnes exploratum est, & absque temporis dispendio impugnari, ac propugnari nequit. Quod secundo loco asseruimus, incorporeum triplici negatione completi, nullis aut nullius momenti argumentis impeti potest. Quod asseruimus quarto loco, re omnino incorpoream sex conditiones sibi essentielles habere, quibus videlicet habeat, ut indivisibilis, immortalis, inuisibilis, penetrabilis intellectivo, atque libero arbitrio prædita sit: hoc, inquam, magis difficile est: namque plerique scholastici per aliquam tantum earum sex conditionum, aut certe per aliquas, non vero per omnes collectivè sumptas rem omnino spiritualement definitiunt. Ea autem argumenta, quibus persuadere nituntur, aliquas earum conditionum esse extra conceptum essentialem rei omnino spiritualis, eas nimirum, per quas ipsi spiritum non definiunt, tract. 4. huiusmodi libri dissolventur: quapropter solum id, quod tertio loco asseruimus, ab argumentis contrariis vindicandum superest.

9 Obiicies igitur primò: si qua ratione substantia aliqua completa possibilis esset, nulla sui parte omnino spiritualis, aut omnino materialis, sed se tota partim materialis, partim spiritualis: maxime quia non repugnat substantia completa impenetrabilis cum alia, aliunde vero integraliter simplex, & indivisibilis: at quamvis eiusmodi substantia non repugnet, non propterea partim corporea, partim incorporea erit, sed potius omnino corporea, & materialis. Quod in hunc modum ostendo: anima equi, v.g. est indivisibilis integraliter, aliunde est impenetrabilis naturaliter cum alia anima equina: neque enim eiusmodi animæ in eodem corpore penetrari possunt, ut constat, nec in diversis corporibus, cum fieri nequeat, ut diversa corpora penetrantur: at anima equi non est simul corporea, & spiritualis, sed potius omnino incorporea: ergo similiter, &c. Minor præterquam quod de se manifesta est, suadet ex Concilio Lateranensi sub Innocentio in cap. superius de Trinitate ibi: *Sua omnipotenti virtute ab initio temporis utramque de nihilo condidit creaturam spiritualem, & corporalem, Angelicam videlicet, & mundanam, & deinde humanam quasi communem ex spiritu, & corpore constantem.* Quibus verbis Concilium creaturas spirituales recensens, solius Angeli, & hominis meminit; atque adeo præter utrumque nullam aliam creaturam quidquam spiritualitatis habentem agnoscit. Respondeo primò, animam equinam non habere independentiam à corpore purè, ac præcisè

R. P. Richardi Lyncei, Philosoph. Tom. III.

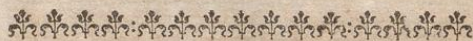
tali; & proinde ne vllatenus spiritualis sit, deesse illi secundam negationem earum, quas ad conceptum rei absolute spiritualis supra exigebamus: at substantia illa completa, & subsistens, de qua loquimur, independet à corpore, ac triplicem negationem rei spiritualis propriam sortitur. Respondeo secundo, animam equinam formaliter indivisibilem esse, ceterum virtualiter divisibilem esse, nimirum quia in virtute causæ passivæ, divisibilis, & extensa continetur. Respondeo tertio, mihi non improbabile esse cum B. Thoma 1. p. quæst. 14. articulo primo, Molina ibidem, & aliis formas belluinas, ac purè sensitivas ut gradum aliquem cognoscendi, sic etiam gradum aliquem, ac vestigium immaterialitatis obtinere, quantumvis iuxta definitionem Concilij simpliciter, ac absolute materialiter sint.

Obiicies secundo: si aliqua res secundum idem sui esset spiritualis, & corporea, ea proculdubio corporea, & incorporea esset: quod tamen clarum terminorum repugnantiam præferre videtur. Respondeo à me supra explicatum esse, quatenus eadem res in ordine ad eadem connotata corporea, & incorporea esse nequeat: in ordine tamen ad diversa connotata simul corporea, & incorporea esse queat. Idque ulterius explicatur, & confirmatur: unus idemque actus intellectus potest esse certus, & incertus, clarus, & obscurus in ordine ad diversa objecta, licet respectu unius objecti eas denominationes subire nequeat. Rursus idem voluntatis actus non respectu eiusdem, sed respectu diversorum, amor & odium efficax, & inefficax esse potest: parique ratione eadem res alteri similis, & dissimilis esse potest, si utraque non ad eòdem, sed ad diversos effectus referatur: ergo similiter in præfenti, &c. Obiicies tertio: fieri non posse, ut aliqua res simul finita, & infinita sit: aliàs aliquid simul creator, & creatura esse posset: ergo eandem rem simul corpoream, & incorpoream esse repugnat. Respondeo, sicut eadem res creatura, & creator esse nequit; ita etiam in omni genere infinita, & aliquo modo finita esse non potest: hinc autem tantum sequitur, rem aliquam omnino incorpoream simul corpoream esse non posse: hoc autem ad veritatem accedit, & à nostra sententia non recedit. Quapropter argumentum factum sic retorqueo: res aliqua verè finita in vno genere eadem veritate, ac proprietate infinita in alio genere esse potest: ergo similiter, &c. Antecedens in conspicuo est: siquidem partes continui Arithmetice & in quantitate numeri infinitæ sunt, eadem mathematicè & in quantitate loci, siue extensione finitæ non sunt, vnumque palmum, v.g. non excedunt: pari ratione omnes homines possibiles quoad numerum sunt simpliciter infiniti, quoad eorum vero perfectionem simpliciter finiti, cum non solum à Deo, sed etiam à creaturis Angelicis perfectione superentur. Obiicies ultimo: fieri nequit, ut aliqua res simul substantia, & accidens sit: at sicut diuiditur ens in substantiam, & accidens; ita substantia in corpoream, & spiritualem: ergo etiam eadem substantia simul corporea, & spiritualis esse non poterit. Respondeo negata maiori: siquidem relatio prædicamentalis similitudinis est propriè, ac realiter substantia utriusque correlativi, nimirum fundamenti, & termini, ac simul est propriè accidens respectu alterius eorum, nimirum fundamenti, cui summa cum proprietate accedit, quod hic & nunc termino assimiletur. Quidni igitur eadem res respectu diversorum est substantia, & accidens, ens per se, & ens non per se, sed in alio?

B b

Vide

11 Vide Bachonum in 4. distinctione 46. articulo 7. ubi docet contradictionem non implicare creaturam, quæ indiuisibiliter & secundum idem sit spiritalis & materialis. Quod tamen asserit eo loci animam nostram rationalem de facto esse simul materialem spiritualemque, mihi haudquaquam probatur. Quod etiam ibidem adstruit, calorem, quo nunc torquentur dæmones in inferno, esse partim materialem, partimque spirituale, suas habet difficultates, quarum tamen vim expendere, & an, aut quousque conuincant examinare, non est huius loci. Interim consulendus est P. Franciscus Amicus de Angel. disp. 2. l. sect. 4. num. 77.

TRACTATUS II.

De sex conditionibus essentialibus entis spirituales.

CAPVT I.

An ens spirituale essentialiter simplex sit?

1 SERO primò: ens omnino spirituale compositionem continuam, siue integram à se excludit. Ita Magister in 1. dist. 37. B. Thomas 1. p. q. 8. art. 2. ad 2. B. Bonauent. in 2. d. 2. q. 1. Scotus ibidem q. 9. P. Vasquez 1. p. disp. 1. 8. à n. 30. & P. Hurtado disp. 2. de anima sect. 3. Probatur autem assertio: omne corpus purè tale est integraliter diuisibile: ergo è contrario omnis spiritus est continuè indiuisibilis. Consequentia hæc aut concedi debet, aut hæc omnes neganda sunt: ens finitum est ens ab alio: ergo ens infinitum est ens à se, siue non ab alio: accidens est in alio: ergo substantia est ens per se, siue non in alio: veritas est conformitas actus cum obiecto: ergo falsitas est disformitas vtriusque: e quidem sicut parium par ubique ratio est, ita etiam contrariorum contraria vbi libet ratio esse debet. Antecedens nostri argumenti suadet: cum quia corpora omnia præcise talia, nimirum ea, quæ de facto existunt, & ex quorum noticia, & experientia naturam corporis in communi omnino talis veniamur; ita comparata sunt, ut integraliter diuisibilia, & formaliter extensa sint: ergo corpus ut sic, si merum corpus sit, eam diuisibilitatem, & extensionem essentialiter postulat: alias profectò fingi posset, hominem ut sic, animal rationale non esse, quamuis omnes homines, quotquot experimur, animalia rationalia sint. Tum etiam quia ita de corpore præcise tali, ac prout distinguitur à spiritu, sentiunt Aristoteles lib. 1. de cælo cap. 1. Corpus est, quod est diuisibile omni ex parte. August. epist. 28. ibi: Porro si corpus non est, nisi quod per loci spatium aliqua longitudine, latitudine, altitudine ita sistitur, vel mouetur, ut maiore sui parte maiorem locum occupet, & breuiore breuiorem, minusque sit in parte, quam in toto, non est corpus anima. Claudianus lib. 1. de statu animæ cap. 18. ibi: Hoc illi porro contendunt, qui animam partibilem putant, quanquam indissociabili consequentia, si corporea foret, partibilis foret: quia & partibile quod corporeum, & corporeum omne, quod partibile. Ac tandem ut alios prætermittam, id insinuat Chrysostomus tom. 4. hom. 5. in epist. Paul. ad Coloss. cap. 1. ibi: Quod vero circumscribitur in forma est: forma autem à delineatione: linea vero corporum sunt.

2 Assertioni præcedenti refragantur P. Suarez 2. metaphys. disp. 4. sectione 1. num. 11. & de Angelis lib. 4. per totum cap. 4. Arriaga disp. 1. de anima sect. 4. subsect. 2. alique plures, qui per penetrabilitatem, aliumve conceptum rem spiritualement definiunt. Obiiciunt igitur hi Auctores primò: non repugnat substantia aliqua completa impenetrabilis, & integraliter diuisibilis: at eiusmodi substantia esset omnino spiritalis: ergo de ratione substantiæ omnino spiritalis non est integralis indiuisibilitas. Minorem probant: quia substantia impenetrabilis, & integraliter indiuisibilis est omnino materialis: ergo è contrario substantia penetrabilis, quantumlibet diuisibilis, erit omnino spiritalis. Respondeo negata minori, & eius probatione: probabilis enim est, neutram substantiam esse omnino spiritualement, aut omnino materialem; sed potius alterutram esse partim materialem, partim spiritualement. Alij respondebunt, vtramque substantiam esse omnino materialem: quia bonum ex integra causa, malum ex quocunque defectu: quare ut aliqua substantia sit omnino materialis, ut vel diuisibilis, vel impenetrabilis sit: ut autem spiritalis aliquo modo esset, necesse erat, ut non solum penetrabilis, verum etiam indiuisibilis esset. Verum questio de modo loquendi est, parumque referre arbitror, vtrouis modo loquaris, ubi vtriusque substantiæ, aliarumque mixti generis possibilitatem nobis largiaris. Deinde modus loquendi à nobis usurpatus satis verisimilis, ac probabilis est; & iuxta eum optimè explicatur, quatenus bonum sit ex integra causa, & malum ex quocunque defectu: si quidem non solum rem esse omnino materialem, omniisque spiritalitatis expertem malum quid, ac imperfectum censetur, sed etiam rem esse materialem, licet non omnino talis sit, sed potius non nihil immaterialitatis habeat. Hinc est, ut substantia penetrabilis, aut diuisibilis, aut impenetrabilis, & diuisibilis, licet partim materialis, partim spiritalis sit, mala tamen ex quocunque defectu sit.

3 Obiiciunt secundò: Angelus est in loco non per solam suam subsistentiam, neque per actionem aliquam transeuntem, neque per unionem cum corpore, sed per modum ab omni corpore absolutum, solumque spatio imaginario quodammodo affixum: at eiusmodi modus purè spiritalis est, cum nulli corpori adhæreat, ac soli Angelo inhæreat: aliunde vero diuisibilis est, nam cum Angelus per spatium se continuè mouet, ille modus vicationis continuè etiam deperditur, aliusque ei pari tenore succedit: ergo non est de ratione rei perfectè spiritalis, ut aliquam indiuisibilitatem integram fortietur. Respondeo primò, permixta vbitate illa Angelica omnino spiritali, eam quidem esse formaliter diuisibilem, & continuam: ceterum esse virtualiter indiuisibilem, eo quod contineatur in virtute causæ passivæ, quæ indiuisibilis sit. hoc autem fortassis sufficere, ut nullo modo materialis, sed potius omnino spiritalis sit. Respondeo secundò, vbitatem illam Angelicam extensam, ac diuisibilem purè spiritualement non esse, sed potius partim materialem, partim spiritualement; eo quod compositionem corporis propriam sibi vendicat; aliunde vero indiuisibilitatem, penetrabilitatem, aliasque conditiones spiritus sortietur. Et vero mirandum non est, accidens aliquod receptum in puro, ac perfectò spiritu, cuiusmodi est Angelus, aliquatenus tamen corporis esse: sicut enim corpus nostrum non supernaturaliter, sed consentaneè, & accommodatè ad rerum naturas animæ spiritualement recipit; cur è contrario Angelus spiritalis præcise cum sit, vbitatem tamen corpoream naturaliter suscipere nequeat? Quod autem anima recepta in corpore ab eo non dependeat, cum tamè vbitas Angeli ab eo in genere c. v. materialis